

AINA LI

EL NOI DEL BUS

I SI EL TEU
AMOR PUGÉS A LA
PARADA SEGÜENT?

AINA LI
EL NOI DEL BUS

Fanbooks

© 2015, Aina Li de la Casa Galí
© d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62 s.l.u.,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Disseny de la coberta: Aurora Gómez

Primera edició: octubre del 2015

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Ormobook

Impressió: Limpergraf

Dipòsit legal: B. 20.822-2015

ISBN: 978-84-16297-46-7

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, ww.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

Capítol 1

DIANA

VA MIRAR L'HORARI DEL SEU AUTOBÚS, el vuit. Hauria d'esperar mitja hora en aquella estació tota sola. La Mary havia anat al dentista després de l'institut i no havien pogut tornar a casa juntes com feien diàriament, avui justament quan tenia tantes coses per dir-li. L'una era la confident de l'altra, s'ho explicaven tot. I la Mary necessitava explicar-li el que li havia passat amb l'Àlex. Es va asseure en el banc de la parada, va treure el mòbil de la butxaca de la jaqueta i va començar per quinzena vegada el nivell 109 del Candy Crush.

Després de cinc intents per superar aquell nivell que li semblava impossible, va guardar el mòbil i es va quedar mirant el carrer. Mentre somiava desperta, va arribar un noi moreno amb els ulls d'un blau intens, preciós. Va observar l'horari dels busos i es va asseure al costat de la Di. Es va posar la bossa color caqui que portava sobre les cames, va treure'n el mòbil de la butxaca petita i també es va posar a jugar al Candy Crush.

La Di, que ja havia exhaurit totes les seves vides, dissimuladament anava desviant la vista cap al noi, i, fent veure que observava el carrer, mirava el seu mòbil i també el mirava a ell.

Ell seguia immers en el telèfon i la Di, que amb una mirada furtiva va veure que ell anava pel nivell 140, va sospirar. Ell es va girar: acabava de notar la presència de la Di en aquella parada d'autobús.

—Que et passa res?

—No, no... Perdona, és que he vist que vas pel nivell 140... —Es va quedar en blanc, totalment paratitzada, no sabia què més li podia dir i, a més, per afegir-hi pressió, ell la mirava esperant que acabés la frase.— I em preguntava si em podries passar el 109...

Per cada paraula que li sortia de la boca, les galtes li pujaven un to de vermell. «Des de quan li demanes a un desconegut guapíssim que et passi un nivell del Candy Crush?», es va dir. I es va sentir totalment estúpida.

Just en aquell moment va arribar un autobús a la parada. El noi es va aixecar.

—He de marxar, potser un altre dia. —Li va dedicar un somriure i va pujar.

La Di es va quedar embadalida mirant com se n'anava l'autobús. El va veure girar la cantonada i va sospirar. Va tornar a treure el mòbil de la butxaca i va mirar el joc: encara faltaven vint minuts per tenir una nova vida i continuar. «Sort que l'autobús ha arribat abans que hagi vist que ja no em quedaven vides. Hauria semblat una imbècil demanant-li que em passés un nivell». Va desar el mòbil a la butxaca. El seu autobús arribava. Es va asseure en l'únic lloc lliure que hi havia, en la banda del passadís, al costat d'un noi uns tres o quatre anys més gran que ella, amb l'aspecte d'artista bohemí. Li va agradar el seu estil; no era gens lleig i tenia uns ulls verds maquíssims. Es va adonar que també jugava al Candy Crush amb el mòbil. Què passava? Era el dia que els homes d'ulls preciosos i aficionats al Candy Crush agafaven l'autobús?

Va tornar a treure el mòbil de la bossa. No tenia cap missatge, ni cap trucada: la Mary encara devia ser al dentis-

ta. La Mary li havia dit que en sortir li truquaria o que li enviaria un missatge, que hi havia de parlar urgentment. Va tornar a desar el mòbil i es va posar a mirar per la finestra. De sobte va notar que algú li tocava l'espatlla.

Va obrir el ulls, s'havia quedat adormida. Quan el cap se li va aclarir una mica, va adonar-se que havia dormit repenjada a l'espatlla del noi. Va seure bé a l'instant, com empesa per un ressort; i les galtes li van passar de rosa a vermell tomàquet. Es moria de vergonya, com s'havia pogut quedar adormida sobre l'espatlla d'un desconegut?

Va abaixar la mirada a la bossa. Va notar que li tornava a tocar l'espatlla. Es va girar lentament, el noi somreïa, semblava que li hagués fet gràcia la seva reacció, i no se'l veia gens molest amb ella.

—Perdona, però necessito sortir, baixo a la parada següent. —Tenia una veu realment melòdica, amb aquell aspecte i aquella veu hauria pogut ser perfectament un cantant.

—Ai, perdona. —Es va aixecar i el va deixar passar.

Just quan tornava a asseure's, el conductor va frenar en sec i la Di, que no estava agafada enlloc, va trontollar i va acabar xocant amb el desconegut. Estava claríssim que aquell no era el seu millor dia. A la parada s'havia salvat de fer el ridícul, però ara l'estava fent un cop rere l'altre.

—Estàs bé? —va demanar-li el desconegut, que la tenia agafada pels braços i la subjectava dreta.

—Eh... Sí, sí, estic bé. Gràcies! —va dir mentre s'apartava una mica d'ell. Llavors va veure que el noi tenia l'espatlla de la camisa una mica molla.

En aquells moments li va desaparèixer la força de les cames, només volia que la terra se l'empassés i la retingués allà sota durant dos anys com a mínim, almenys fins que oblidés que havia bavejat la camisa d'un desconegut mentre dormia a l'autobús. El noi la va tornar a agafar pels braços i, realment, si no ho hagués fet, la Di hauria caigut

de cul a terra, ell era l'únic que la mantenia dempeus en aquell moment.

—Segur que estàs bé? —va dir el noi mentre l'ajudava a seure al seu lloc.

Va assentir amb el cap. Es volia fondre, havia fet el ridícul de cinquanta maneres diferents. Tot i això, quan el noi estava a punt de marxar, va decidir aplegar forces i li va dir:

—Sento molt el que li he fet a la teva camisa —ho va dir amb un filet de veu i mentre mirava el terra.

Ell es va girar:

—No passa res, és com tornar a tenir una germana petita; m'ha agradat, ha estat força bé. —Li va tornar a somriure i va baixar de l'autobús.

Se sentia una mica millor però continuava com un tomàquet; potser no havia fet un ridícul tan gran com pensava... O potser sí?

Quan va arribar a casa, va anar directament cap a la seva habitació. Va treure el mòbil i va veure que tenia una trucada perduda de la Mary. Va tirar suaument el mòbil sobre el llit. En aquells instants no li venia de gust parlar amb ella sobre l'Àlex. Els pensaments li anaven del noi de la parada al noi del bus, només ells dos li ocupaven la ment en aquells moments.

JOAN

En arribar a casa, va anar directament al llit sense passar per la cuina: preferia no sopar a haver d'escoltar les baralles dels seus pares. No sabia ben bé per què aquelles discussions sobre temes insignificants semblaven sempre qüestions de vida o mort. Es va tirar al llit, literalment, amb la roba po-

sada, estava molt cansat, des de feia una setmana portava un ritme de vida frenètic, no parava quiet ni un sol moment. Entre els estudis i la feina que havia agafat per pagar-se la universitat el temps lliure es reduïa a zero.

Va tancar els ulls, i sense saber el perquè, només aconseguia veure aquella noia de l'autobús amb les galtes vermelles com tomàquets i aquell somriure que li havia provocat un no sé què que tampoc podia explicar. Hi va pensar una estona que a ell li va semblar un breu segon, i va mirar de llegir una mica per agafar el son. Va obrir un dels llibres de literatura. Feia dies que intentava avançar, però només havia aconseguit arribar al tercer paràgraf, és clar que cada paràgraf; ocupava gairebé mitja pàgina. Així que quan va sentir que rebia un missatge, va desconnectar immediatament de la lectura i va agafar el mòbil.

XAVI

Sortim de marxa. Passem per casa teva a les 11.30. OK?

Va mirar el despertador que tenia a la tauleta, eren les onze, tenia només mitja hora per preparar-se, però més que per falta de temps, va decidir no anar-hi per poder descansar; l'endemà s'havia de llevar a les set per anar a treballar i després a la universitat.

JOAN

No puc. Demà treballo. Un altre dia

Va apagar el mòbil abans de rebre una resposta. Es va aixecar i es va treure la camisa; quan la tenia a les mans es va adonar de la petita taca a l'espatlla dreta i va somriure sense poder evitar-ho. La va deixar sobre la taula, es va posar una samarreta i uns pantalons còmodes i es va estirar al llit, aquesta vegada sense tocar cap dels llibres que tenia a la tauleta.

Capítol 2

JOAN

ES VA LLEVAR UNS MINUTS ABANS que sonés el despertador. Odiava que li passés això, mai sabia si era millor intentar tornar a dormir, encara que només fossin cinc minuts fins que tornés a sonar l'alarma, o llevar-se i començar a preparar-se. Aquell matí va optar per la segona opció, la setmana anterior havia arribat dues vegades tard a la feina i no pensava endarrerir-se ni un minut. Va dutxar-se i es va vestir amb l'uniforme obligatori de l'Starbucks, negre de cap a peus. La veritat és que no li agradava gens anar d'aquella manera, se sentia una mica gòtic, tan negre; a més, per voluntat pròpia mai s'hauria posat tota la roba d'un mateix color. Va agafar el portàtil de sobre la taula, la motxilla amb els llibres i va marxar de casa.

Va aparcar prop de l'Starbucks i hi va entrar per la porta posterior. Com sempre, va deixar la bossa al recambro de darrere del taulell, es va posar el característic davantal verd i va anar cap a la cuina per fer entrepans. Hi va veure el Pol, que ja havia començat a tallar el pa. Es va posar al seu costat i va començar a tallar embotit.

—Bon dia —va saludar el Pol mentre seguia tallant el pa.

—Bon dia —va fer el Joan amb un somriure.

—Escolta, avui hauré de sortir deu minuts abans. Et faràs cobrir-me? —va demanar en un to cautelós, no li agradava gens haver de saltar-se la feina.

—I tant, cap problema —va respondre el Joan. Sabia que si el Pol havia de marxar abans segur que era per un motiu important, el coneixia molt bé i era d'aquelles persones en què pots confiar plenament.

—Moltíssimes gràcies —va dir exhibint un somriure d'orella a orella—, és què he d'anar a l'hospital.

—Per què?

—Avui operen del cor la meva àvia i la vull anar a veure abans que entri al quiròfan —va dir mentre li desapareixia el somriure de la cara.

—Em sap greu —va dir el Joan. Realment ho sentia.

Tots dos van seguir preparant els entrepans. Feien força via. Al cap d'una estona van entrar a la cuina la Júlia i l'Andreu. Estaven junts des de feia un parell d'anys i eren com una parella de còmics, molt sarcàstics entre ells, i sempre els feien riure. S'havien conegut el primer any d'universitat, i com que tots dos venien de fora es van fer amics ràpidament i van acabar vivint junts.

—Perdoneu-nos per arribar tard —va dir la Júlia amb un somriure a la cara—, és que a certa persona li ha costat triar què posar-se. —Va mirar l'Andreu.— I això que és fàcil, perquè només podem anar de negre.

Els altres dos van riure, la Júlia era molt irònica i sempre encertava el moment per deixar anar els comentaris més divertits.

—No és veritat —va dir l'Andreu mentre es posava uns guants—, el que passa és que no sabia si posar-me màniga llarga o curta. —Va mirar els dos nois, que feien de públic, i va donar un parell de guants a la Júlia perquè se'ls posés.

—Amor meu, estem al mes de gener —va dir la Júlia mentre agafava els guants i se'ls posava—. Tu creus que

realment has de pensar gaire si màniga curta o llarga? Per l'amor de Déu, si fins i tot es veuen gossos amb anorac pel carrer, i ells tenen pèl que els abriga.

—Sí, però aquí dins normalment la calefacció està molt alta i sempre acabo passant calor —va dir ell molt tranquil mentre omplia els entrepans.

—Bé, potser que deixem el tema —va dir la Júlia—. I vosaltres, nois, no teniu res per explicar?

Tots dos es van mirar i es van encongir d'espatlles, de manera que la Júlia va continuar parlant. Però, en realitat, en sentir la pregunta, al Joan el cap li havia anat directament a la noia del bus del dia abans, però no havia dit res perquè trobava molt ximple explicar-los que una noia li havia bavejat l'espatlla a l'autobús i que no podia parar de pensar en ella.

Van acabar els entrepans i van començar a preparar el local, a col·locar bé taules i cadires i a arranjat el taulell.

—Ei, nois —va dir la Júlia molt animada—, m'havia oblidat de dir-vos que d'aquí a dos mesos celebrem una mena de festa a la platja. Ens estarem allà quatre dies per celebrar el meu aniversari i el de l'Andreu, i ens agradaria que hi vinguéssiu. —De sobte, va parar de netejar una taula, com si hagués de reflexionar un moment.— No, un moment, no ens agradaria, hi heu d'anar obligatòriament perquè us ho dic jo, d'acord?

Tots dos es van mirar mútuament, no era la primera vegada que la Júlia els deia coses com aquelles, així que ja sabien com havien de reaccionar. Es van posar la mà al front a la vegada i, mirant-se la Júlia amb cara seriosa, li van fer una salutació militar.

—Sí, capitana, com vostè digui, capitana —van dir tots dos alhora molt seriosament.

—Així m'agrada, soldats —va dir la Júlia també intentant posar veu seriosa.

Quan van acabar el número, tots quatre van riure i van

continuar la feina. Van acabar de preparar-ho tot i es van col·locar darrere la barra per començar a atendre els clients que entraven a grapats, com si haguessin estat fent cua per fer el primer cafè del dia.

El Pol va marxar deu minuts abans com havia anunciat, i quan els altres tres van acabar el seu torn van sortir plegats, com feien normalment tots quatre, van anar a una cafeteria al davant de l'Starbucks, van demanar un cafè i es van posar a parlar sobre la festa d'aniversari de la Júlia i l'Andreu. Feien anys amb dos dies de diferència, de manera que quan van començar a sortir van decidir celebrar-ho junts.

—Hauries de portar alguna noia a la festa —va dir la Júlia mentre feia un glop de cafè—, encara no t'he vist mai amb cap noia.

—Suposo que encara no he trobat la noia adient —va dir el Joan mentre agafava el cafè per fer-ne un glop.

—Doncs busca-la ràpid perquè d'aquí a dos mesos et volem veure acompanyat —va dir l'Andreu, i va fer un petó amb gust de cafè a la Júlia, que era al seu costat.

El Joan va assentir amb el cap, va mirar el rellotge, es va acomiadar de la parella, va agafar la motxilla que tenia a terra i se'n va anar cap a la univeristat.

DIANA

Anava caminant cap a l'institut, tenia unes ganes boges de pujar al bus i veure si es trobava algun dels nois del dia abans. Durant el trajecte, des de casa seva fins a la parada, ja havia repassat mentalment possibles diàlegs i com havia de respondre a diferents situacions, tot i que sabia que, en el fons, el que feia realment era somiar desperta i que a la vida real es comportava d'una manera totalment diferent de com s'havia imaginat. Quan anava a girar en una canto-

nada va xocar amb algú, va sentir una olor molt agradable de colònia i va aixecar la vista.

Era un noi probablement dos anys més gran que ella, vestit amb texans i una camisa de quadres vermells i blaus, tenia el cabell castany despentinat, però li quedava bé, i —ja s'ho podia esperar— tenia uns ulls increïbles, d'una barreja de colors entre blau, verd i marró. La va mirar amb un somriure murri i la va ajudar a redreçar-se.

—Perdona, no t'havia vist —va dir la Diana separant-se una mica d'ell.

—No passa res, en general mai em molesta topar amb preciositats pel carrer —va dir fent una mirada seductora.

La Diana es va quedar sense paraules. En un primer moment es va sentir afalagada, però de seguida va arribar a la conclusió que era el típic noi que devia dir allò a totes les noies. En lloc de contestar, va decidir no dir res i va fixar la vista en els ulls del noi.

—Per cert —va dir ell, que ja havia començat a caminar—, ets molt bonica, però, sisplau, aprèn a combinar millor la roba —va deixar anar quan ja li havia passat pel costat—. Fins a una altra, preciosa. — I es va girar per dedicar-li un somriure.

La Di es va quedar de pedra i amb una barreja de sentiments contraposats; estava avergonyida, però a la vegada indignada, ofesa i una mica enrabiada. Com s'atrevia, un desconegut que s'havia trobat pel carrer, dir-li que no vestia bé? Va repassar el que portava: uns *leggings* negres, unes botes marrons i un jersei ample que li arribava fins a la meitat de la cuixa. No anava vestida per desfilars en una passarel·la, però tampoc com una rodamón, senzillament anava còmoda i mínimament ben combinada. Va seguir caminant fins a la parada de l'autobús, molt indignada. Va arribar just en el moment en què arribava el seu bus, va validar el tiquet (el dia abans se n'havia oblidat) i va seure al fons.